

De maanzieke knaap

Lessen uit de geschiedenis van de maanzieke knaap	2
Het verderf	4
De berg der verheerlijking	5
Een stomme geest	9
Scheuren, schuim, kners en verdorren	12
Wat satan wil	15
Een ongelovig geslacht	17
Een hogere typologische betekenis	19
De overwinning	23
De tegenwoordige bedeling	24
Ons verlangen	26

Lessen uit de geschiedenis van de maanzieke knaap

*Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

Markus 9 : 14-29 *

- 14 En als Hij bij de discipelen gekomen was, zag Hij een grote schare rondom hen, en enige schriftgeleerden met hen twistende.
- 15 En terstond de gehele schare Hem ziende, werd verbaasd, en toelopende, groetten zij Hem.
- 16 En Hij vraagde den schriftgeleerden: Wat twist gij met dezen?
- 17 En een uit de schare antwoordende, zeide: Meester, ik heb mijn zoon tot U gebracht, die een stommen geest heeft.
- 18 En waar hij hem ook aangrijpt, zo scheurt hij hem, en schuimt, en knerst met zijn tanden, en verdort; en ik heb Uw discipelen gezegd dat zij hem zouden uitwerpen, en zij hebben niet gekund.
- 19 En Hij antwoordde hem en zeide: O ongelovig geslacht, hoe lang zal Ik nog bij ulieden zijn, hoe lang zal Ik u nog verdragen? Brengt hem tot Mij.
- 20 En zij brachten denzelven tot Hem; en als hij Hem zag, scheurde hem terstond de geest; en hij, vallende op de aarde, wentelde zich al schuimende.
- 21 En Hij vraagde zijn vader: Hoe langen tijd is het, dat hem dit overkomen is? En hij zeide: Van *zijn* kindsheid af;
- 22 En menigmaal heeft hij hem ook in het vuur en in het water geworpen, om hem te verderven; maar zo Gij iets kunt, wees met innerlijke ontferming over ons bewogen, en help ons.
- 23 En Jezus zeide tot hem: Zo gij kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk dengene die gelooft.
- 24 En terstond de vader des kinds, roepende met tranen, zeide: Ik geloof, Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp.
- 25 En Jezus, ziende dat de schare gezamenlijk toeliep, bestrafte den onreinen geest, zeggende tot hem: Gij stomme en dove geest! Ik beveel u, ga uit van hem, en kom niet meer in hem.

- 26 En hij, roepende en hem zeer scheurende, ging uit; en *het kind* werd als dood, alzo dat velen zeiden, dat het gestorven was.
- 27 En Jezus, hem bij de hand grijpende, richtte hem op; en hij stond op.
- 28 En als Hij in huis gegaan was, vraagden Hem Zijn discipelen alleen: Waarom hebben wij hem niet kunnen uitwerpen?
- 29 En Hij zeide tot hen: Dit geslacht kan nergens door uitgaan, dan door bidden en vasten.

Het opschrift van het volgende Schriftgedeelte luidt: Tweede aankondiging van het lijden. Ik noem u dat omdat daarmee de geschiedenis min of meer rond is. Hoofdstuk 8 eindigde met de zogenaamde eerste aankondiging van het lijden. Daarna volgde in hoofdstuk 9 de geschiedenis van de verheerlijking op de berg en de geschiedenis van de maanzieke knaap. Vervolgens krijgen we dan weer de aankondiging van het lijden, namelijk dat de Zoon des Mensen zou lijden. In verband met dat lijden worden deze twee geschiedenissen verteld. Dat komt omdat deze geschiedenissen daar alles mee van doen hebben. Beide geschiedenissen hebben hun belangrijkste betekenis in verband met de tegenwoordige positie van Christus. Dat wil zeggen de positie die Christus bereikt heeft ná of als gevolg van Zijn lijden. Dat is een positie die niet beschreven kan worden als één van heerlijkheid in de wereld, want de openbare, publiekelijke heerlijkheid van Christus wacht nog op de toekomst. De wereld kent Hem óf helemaal niet óf als Degene die leed en stierf en daar houdt het verhaal mee op. Maar naast dat lijden van Christus kennen wij ook deze andere geschiedenissen. Deze twee die hier tussenin staan, namelijk die van de verheerlijking van de Heer op de berg en de betekenis daarvan, waar ik straks nog wel even op terugkom en de geschiedenis van de maanzieke knaap, die ook een profetische betekenis heeft.

Bij deze geschiedenis van de maanzieke knaap moeten we twee verschillende dingen opmerken. Het ene is dat we deze geschiedenis in zijn letterlijke betekenis tot ons kunnen nemen en daar zelfs een praktische toepassing in kunnen zien. De praktische toepassing is dat daar

waar de Heer verschijnt, boze machten, wie of wat dat ook mogen zijn, moeten verdwijnen omdat er slechts plaats is voor de Heer. In deze geschiedenis wordt een maanzieke knaap, via zijn vader overigens, tot de Heer gebracht. Dat gebeurt in geloof, hoe zwak dat geloof dan ook moge zijn. Het resultaat is dat deze geest en daarmee alle consequenties van dien worden uitgedreven. Dat is de directe en meer algemene en meest bekende toepassing van de geschiedenis. Aan de andere kant hebben we ook nog een veel belangrijkere toepassing. Het verschijnsel dat de machten van satan moeten wijken voor de macht van God en van Zijn Christus, is denk ik niets bijzonders, het is namelijk vanzelfsprekend. Vanuit werelds oogpunt is het wel bijzonder dat het gebeurt, maar dat neemt niet weg dat het vanuit Bijbelse gedachtegangen een vanzelfsprekende zaak is. Het bijzondere van deze geschiedenis is niet dat deze geest wordt uitgedreven, maar juist dat die zo'n lange tijd niet wordt uitgedreven. Ook dat kent zijn parallellen in de Bijbelse geschiedenis.

Het verderf

Professor Bettex schreef ooit dat het eigenlijk vanzelfsprekend was dat een mens, en zeker een gelovige, niet brandt als hij in een vurige oven geworpen wordt. Het is eigenlijk veel gekker als een mens wel verbrandt als hij in een vurige oven geworpen wordt. Het moet duidelijk zijn dat een gelovige in ieder geval hoger is dan het verderf en fundamenteel niet aan het verderf onderhevig is of kan zijn. Geest wordt immers niet door het vuur verbrand; geest is niet brandbaar. Als een mens, voorzover hij geest is, in het vuur geworpen wordt, verbrandt hij daar niet. Het bijzondere is niet dat die mens daar overleeft. Het bijzondere is eigenlijk andersom, omdat die mens normaal gesproken in het vuur wel degelijk omkomt. Er moet iets fundamenteel mis zijn, en zo is het ook. Als het bovendien waar is dat de macht van God hoger is dan de machten die werkzaam zijn in deze oude schepping, waarom hebben in deze oude schepping die machten dan altijd de overhand? Waarom roest mijn auto dan? Het antwoord is: Door het verderf. Waarom is het verderf dan actief in deze wereld? Als Gods macht hoger is en ver boven het verderf staat, waarom is er dan ziekte, dood en allerlei ellende in de wereld? De buitenstaander, de niet-christen, in ieder geval degenen die de Bijbel

niet kennen, vragen dan ook altijd precies hetzelfde: als er dan een God is, waarom dan zus en waarom dan zo? Dat is een heel intelligente vraag overigens, maar bepaald niet meer als de vragensteller een jaar of 50 is. Hij of zij heeft dan namelijk zijn hele leven al de tijd gehad om het antwoord op die vraag te vinden en dat moet toch lang genoeg zijn. Het antwoord op die vraag is namelijk dat er met de wereld wat mis is. Deze wereld onderwerpt zich niet aan de macht Gods en trekt daarom ook geen profijt van de macht Gods. Deze wereld onderwerpt zich aan de macht van satan en is dus aan de machten van satan onderhevig. Dat valt te zeggen over de oude schepping en zo staat het ook in de Bijbel. Ik waag het te zeggen dat je zelfs buiten de Bijbel om tot deze conclusie zou moeten kunnen komen.

De berg der verheerlijking

Het bijzondere in deze geschiedenis van de maanzieke knaap is dus niet zozeer dat hij genezen werd, want dat verwachtten wij allemaal. Het probleem is echter dat hij een tijd lang niet genezen werd, in ieder geval niet door de discipelen, maar dat het wachtte op de wederkomst van de Here Jezus van de berg der verheerlijking. Daar gaat het om. Dat is van belang omdat het een profetische waarheid inhoudt.

Markus 9:14

14 En als Hij bij de discipelen gekomen was, zag Hij een grote schare rondom hen, en enige Schriftgeleerden met hen twistende.

U moet daarbij bedenken dat de Heer van de berg der verheerlijking afkomt. De drie discipelen Petrus, Jakobus en Johannes uit vers 2 hebben daar de Here Jezus in verheerlijkte gedaante gezien. Nadat de Heer van de berg afkomt en Zich meldt bij de achtergebleven minstens negen discipelen (vers 14), dan blijkt daar dat een grote schare verzameld is. Het is een soort van volksoploop, waarbij uiteraard een aantal schriftgeleerden aanwezig zijn. Er staat dat zij twistende waren. Dat is ook niet verbazingwekkend, want dat is in de Bijbel altijd

zo. Waar de schriftgeleerden verschijnen, maakt men ruzie. Onderling zijn ze gewoonlijk ook verdeeld, maar in ieder geval vormen ze één gemeenschappelijk front tegen de Heer en tegen de discipelen, dat wil zeggen degenen die de Heer geloven of volgen. Het is een schitterende situatie, zoals die hier beschreven wordt. Niet omdat die zo mooi is, maar omdat die zo mooi overeenkomt met de situatie zoals wij die in onze wereld vandaag de dag ook kennen. Het gaat dan om een volk, een groot volk, een grote schare, de mensheid als zodanig, waar ook de schriftgeleerden toebehoren. Het woord "enige" kunt u weglaten. Het staat schuin gedrukt en dat betekent dat het in de grondtekst niet voorkomt. Het woord doet denken alsof het er maar weinig zijn, maar ik denk niet dat dat het geval was. Er staat dat Hij een grote schare rondom hen zag en schriftgeleerden met hen twistende. De gedachte is dat die schare voor het grootste deel begeleid wordt door die schriftgeleerden. Dat is de betekenis van zo'n uitdrukking. Dat dat ook zo was mag duidelijk zijn, want de Joden werden nu eenmaal als Joden geleid door schriftgeleerden. Anderen waren er namelijk niet; ook niet de in die dagen aanwezige Romeinen. Joden werden per definitie geleid door Joodse leiders die per definitie schriftgeleerden waren. Er staat vervolgens dat zij twistende waren. Ze waren het kennelijk oneens over de juiste procedure om deze jongen, waar het in de volgende verzen over gaat, te genezen. Daar waren discussies over.

Markus 9 : 15

15 En terstond de gehele schare Hem ziende, werd verbaasd, en toelopende, groetten zij Hem.

In plaats van dat ze met elkaar verder discussieerden, gingen ze naar de Here Jezus toe en vroegen Hem om het verlossende antwoord te geven.

Markus 9 : 16

16 En Hij vraagde den schriftgeleerden: Wat twist gij met dezen?

"Hebben jullie ruzie met de mensen die mij volgen, met de gelovigen, met mijn discipelen?" Uiteraard nam de Heer het voor de Zijnen op. Dat is van belang om te zien. De Heer maakte geen ruzie met Zijn discipelen. Sommigen lezen dat er later in. Daarom zeg ik nu al dat het andersom was. De schriftgeleerden en de schare twistten met de discipelen, niet de Heer. Integendeel, de Heer nam het op voor Zijn discipelen en vertegenwoordigde hen.

Markus 9:17

17 En een uit de schare, antwoordende, zeide: Meester, ik heb mijn zoon tot U gebracht, die een stommen geest heeft.

Er was een man uit de schare die een zoon had die stom was. Dat wil zeggen dat hij niet kon praten. Het was de bedoeling dat deze man zijn zoon bracht tot de Heer, maar de Heer was niet te vinden. Hij was namelijk op de berg. Hij werd daar gezien door Elia en Mozes en eventueel door Petrus, Jakobus en Johannes, maar niet door degenen die beneden aan de berg waren. En dus kwam men terecht bij deze discipelen. Bij hen werd deze zoon gebracht. Het eigenaardige is natuurlijk dat we hier niet te maken hebben met alleen maar deze zoon van deze ene man. We hebben te maken met deze schare waaruit deze man tevoorschijn treedt. Voor de bredere betekenis van deze geschiedenis moet het dan ook duidelijk zijn dat het niet slechts gaat om één mens, één man en één zoon, maar om een probleem dat niet alleen deze man betrof, maar de hele schare of anders gezegd: de hele mensheid. De hele mensheid heeft een zoon. De gedachte is dat de zoon of de dochter, want dat kan het ook zijn, staat voor een latere generatie. Waar deze man voor staat is duidelijk. Hij vertegenwoordigt de mensheid als zodanig. Daar zit nog veel meer achter, maar daar ga ik nu niet dieper op in. Je kunt de mensheid als geheel hebben, maar je kunt ook spreken over de mensheid op een bepaald tijdstip. Bij de mensheid als geheel denk ik aan Adam en al wat er verder van hem afgestamd is in de loop der eeuwen. De mensheid als zodanig is een tamelijk abstract begrip. Maar als het gaat over een zoon dan hebben we het over een bepaalde generatie van de mensheid. Dat is overigens een heel Bijbelse manier van denken. Ook in profetieën vinden

we bijvoorbeeld de uitdrukking "de dochter Sions". (Zefanja 3 : 14) Die dochter staat ook voor een latere generatie. Het is de aanduiding van het gelovig Israël. Het is niet Israël in de zin van alle Israëlieten die ooit geleefd hebben, maar het is Israël zoals het op een bepaald tijdstip zal bestaan. Alle dan levende Israëlieten zijn die dochter Sions.

Een ander voorbeeld komt uit Hoséa. Daar vinden we de geschiedenis van Hosea en zijn vrouw Gomer. Ze krijgen achtereenvolgens drie kinderen: Jizreël, Lo-Ruchama en Lo-Ammi. Die drie kinderen staan voor drie verschillende generaties, drie verschillende tijdstippen uit de geschiedenis van Israël. Jizreël staat voor het Israël zoals het verstrooid werd in de Assyrische ballingschap, eigenlijk de tien stammen. Jizreël betekent ook dat het door God verstrooid zou zijn. Dat is dus niet Israël in het algemeen, maar het Israël dat ooit in de geschiedenis verstrooid werd. Lo-Ruchama betekent "niet-ontfermd" en dat staat voor Israël dat jaren later in de Babylonische ballingschap werd weggedreven. God ontfermde zich niet over dat Israël, integendeel. Nog later werd Lo-Ammi geboren en dat staat voor het Israël dat verstrooid werd in ballingschap, zoals het eigenlijk tot in onze dagen nog is. Zoals het volk verstrooid werd in het jaar 70 van onze jaartelling, bij de verwoesting van Jeruzalem. De drie kinderen van Hosea en Gomer staan voor drie tijdstippen, drie generaties uit het bestaan van het volk als zodanig. In de toekomst komt er als het ware nog een vierde of een vijfde. Dan heten ze niet meer Lo-Ruchama maar Ruchama, niet meer Lo-Ammi maar Ammi, omdat God zich zal ontfermen (ruchama) over Zijn volk (ammi). U moet vertrouwd zijn met de gedachte dat "allen" kan staan voor het volk in het algemeen, waarbij de kinderen staan voor een bepaalde generatie van dat volk op een bepaalde tijd. Zo hebben we bijvoorbeeld ook Jairus, de overste van de synagoge, eveneens een beeld van Israël. Hij had een dochter en dat is het Israël zoals het in een bepaalde generatie zou bestaan. Die dochter zou sterven en toen het dochtertje stierf, zoals ook Israël als het ware na de eerste komst van Christus stierf, werd de bloedvloeiende vrouw - een beeld van de heidenen - genezen, opdat daaruit de Gemeente geboren zou worden. Dit is een voorbeeld om te laten zien dat ik dit niet bedenk, maar dat het een systeem is dat in de hele Bijbel wordt teruggevonden.

Een stomme geest

Nu hebben we het hier over een man die deel uitmaakt van de schare. De schare is als het ware de wereld, de mensheid in het algemeen. Deze man uit de schare is meer speciaal Israël, maar dat maakt deel uit van die schare. Wat met Israël gebeurt, gebeurt net zo goed met de mensheid in het algemeen. Israël is het aanschouwelijk voorbeeld. Dat Israël heeft een zoon waarvan gezegd wordt dat die een stomme geest heeft. Dat is dus niet alleen het probleem van Israël, hoewel we het in Israël geïllustreerd zien, maar we vinden het in de gehele mensheid terug. De universele waarheid is namelijk dat de mensheid geworden is tot een "stomme" of zullen we zeggen "maanzieke" zoon. De hele mensheid is zo. Bekijk de mensheid maar eens goed; het maakt niet uit in welke tijdsperiode. Dat die mens een stomme geest heeft, betekent dat hij door een of andere onzienlijke macht, want dat is een geest, niet praten kan. Kon hij dan geen geluid voortbrengen? Jawel, dat staat een paar verzen verder. Geluid genoeg, aan zijn stembanden lag het niet. Er staat uitdrukkelijk dat hij schreeuwde en riep. Een stomme geest wil zeggen dat deze jongen niks te zeggen had. Hij kon in ieder geval niets zinnigs zeggen. Dat was letterlijk zo. Deze man kon niets zeggen ook al zou hij dat willen. Dat is precies de situatie van de natuurlijke mens sinds Adam en al wat daaruit voortgekomen is. Wat heeft de mens te zeggen? Daar komt nog bij dat de afgoden, dat zijn in de Bijbel geesten, beschreven worden als stomme afgoden. (1 Korinthe 12 : 2) Dat is niet omdat ze dom zijn, hoewel de meeste dat in zekere zin wel zijn, maar dat ze niks te zeggen hebben. Ze proberen wel wat te zeggen, want de hele wereld wordt door diezelfde afgoden bestuurd. De wereld wordt bestuurd door de macht der lucht (Éfeze 2 : 2), waarvan satan de overste is. Die afgoden hebben dus blijkbaar wel iets mee te delen. Het zijn echter stomme afgoden omdat, wat voor geluid ze ook voortbrengen, het woord dat zij spreken geen macht heeft.

Als God spreekt, als Hij roept, dan roept Hij de dingen die niet zijn alsof zij waren. (Romeinen 4 : 17) Dat wil zeggen God spreekt en het is er. In den beginne was het Woord en zonder hetzelfde is geen ding geworden dat geworden is. (Johannes 1 : 1-4) Dat wil zeggen dat als God spreekt, Hij niet alleen Zijn ideeën naar voren brengt, maar met dat Hij spreekt komen

de dingen ook tot stand. Zijn Woord heeft kracht in Zich, Hij spreekt en het is er. Zodra God spreekt is er Leven en Licht. Als God spreekt dan verschijnt daar Christus. Dat wil zeggen dat God niet stom is. Als Hij spreekt dan verschijnt Zijn kracht ook daadwerkelijk. Dan komt tot stand wat Hij bedoeld heeft. Dat is het probleem met de afgoden. Die spreken wel, maar er komt niets tot stand. Het zijn loze woorden, omdat die uiteindelijk niets tot stand brengen. Ze kunnen een mens wel misleiden en bezighouden, maar dat heeft alleen tot doel om te voorkomen dat er wat tot stand komt.

Ik geloof dat heel wat zogenaamde wereldgodsdiensten zonder meer satanisch zijn. Weliswaar geïnspireerd, maar door de duivel zelf en uiteraard niet door God. Misschien wel door engelen, maar niet door de engelen van God. Het punt is dat door al wat daar verkondigd en geleerd wordt, niets tot stand wordt gebracht, maar enkel verhinderd wordt dat er wat tot stand gebracht wordt. Het is dus wel een macht, maar geen creatieve, geen stichtende of bouwende macht. Integendeel, het is een macht die alleen maar tegenhoudt. In die zin is dat woord dus krachteloos. Voorzover het gaat om leringen, zijn het dus misleidingen. De mens wordt daardoor niet ergens naartoe geleid, maar wordt verhinderd bij het juiste doel te komen. Vandaar dat zelfs min of meer met elkaar strijdende godsdiensten in de wereld toch dezelfde oorsprong hebben; hoezeer ze ook met elkaar overhoop liggen. Het gaat er niet om dat die naar een doel leiden. Ze zijn gericht op de verhindering van het doel dat God Zich gesteld heeft. Althans, dat ze de mens zouden afleiden van dat gestelde doel. De conclusie is vaak dat er zoveel godsdiensten zijn in de wereld waar wel "iets goeds" in zit, waarbij het christendom in hetzelfde rijtje terechtkomt als alle andere godsdiensten. De één heeft dan de Koran, de ander de Bijbel. En ach als je maar een geloof hebt of een godsdienst, dan helpt het je misschien door het leven. Dan nog is het doel bereikt, al was het maar door de veelheid van andere leringen. Ook al bent u dan niet bewust rechtstreeks een aanhanger van satan geworden. De gedachte is dat het woord van satan, hoe het ook tot ons komt, geen kracht in zich heeft en niks opbouwt. Datzelfde geldt voor het woord van de mens. Als woorden van deze afgoden al niks tot stand kunnen brengen, hoe zouden de woorden van mensen dat dan wel kunnen. De mens heeft ook niks te zeggen. Als ik vandaag de dag de mensen hoor

praten met allerlei serieus bedoelde redeneringen, dan heb ik altijd de gedachte: waar heb ik dat eerder gehoord. Nee, niet iedereen heeft het eerder gehoord. Maar dacht u dat er wat nieuws onder de zon was? Helemaal niet! Doordat de mens door de dood verhinderd wordt altijd te blijven (Hebreeën 7 : 23), om maar eens een term uit de Bijbel te halen, krijg je het verschijnsel dat steeds nieuwe generaties opstaan en weer sterven en dat op een gegeven moment een generatie verschijnt die meent het gevonden te hebben. Dat verbeelden zij zich. Ze zijn zich er niet van bewust dat wat zij ontdekt menen te hebben, al generaties daarvoor ook ontdekt was en later weer in vergetelheid geraakt, is omdat het ook niet gebracht heeft wat men ervan verwachtte. Tegen de tijd dat deze generatie erachter is dat het zo ook niks wordt, is deze generatie weer voorbij. Daarmee wordt de mens afgehouden van dat Woord Dat wel kracht in Zich heeft, namelijk het eeuwig blijvende, onvergankelijke Woord van God. (1 Petrus 1 : 23) Omdat dat eeuwig is, is God niet stom, maar heeft Hij de macht van het Woord. En omdat het woord van mensen, en ook dat van de afgoden, vergaat en niks tot stand kan brengen, heten de afgoden stom en heet de mens eveneens stom.

Ik weet niet of u het gemerkt hebt, maar deze stomme geest woont in een mens die dus ook stom is. Dat is de situatie van de mensheid. Die heeft niks te zeggen. Hij doet er zo lang over, maar hij heeft niks te zeggen en kan ook niks tot stand brengen. Die situatie kan uiteraard veranderd worden, maar alleen als de mens bewust in aanraking komt met Degene Die wel de macht van het Woord heeft. Dat kan als de mens in aanraking komt met Christus, de Zoon van God, de Zoon van David. Hij heeft niet alleen de macht van het Woord. Hij is het Woord Dat gesproken heeft. God spreekt. Hij is het Woord en als Hij spreekt verschijnt daar de Here Jezus Christus. Hier vindt een ontmoeting plaats tussen deze man of een stomme geest, dat is nog even hetzelfde, en Degene Die het Woord Gods is, door Wie alle dingen zijn. (Kolossenzen 1 : 16) Ik denk dat de omstanders zich dat niet bewust geweest zijn, maar ik hoop dat wij ons bewust zijn van deze dramatische gebeurtenis. Het is van het allergrootste belang om te zien wat hier gebeurt.

Scheuren, schuim, knersen en verdorren

Deze man is stom omdat hij beheerst wordt door een geest die stom is. De vader zegt vervolgens over die zoon:

Markus 9:18a

18a En waar hij hem ook aangrijpt, zo scheurt hij hem, en schuimt, en knerst met zijn tanden, en verdort; ...

Al deze woorden zijn verschillende symptomen van hetzelfde en hebben daarom in de grond dezelfde betekenis. Scheuren wil zeggen uiteenrukken, verbreken. Dan worden de verbanden zoek gemaakt. Dan worden de dingen verdeeld. In het geval van scheuren is het verband eruit. Als ik een blad papier doormidden scheur, dan zit het niet meer aan elkaar vast. Het heeft wel aan elkaar vastgezet, maar je krijgt het nooit meer goed aan elkaar. Een blaadje scheuren is nodig als je de dingen door elkaar heen wilt werpen. Wie zou nu zo nodig de dingen door elkaar willen gooien? Dat doet de diabolos, de duivel dus. Diabolos betekent ook dooreenwerpen of dooreenwerper. Hij gooit de dingen door elkaar. Dat is wat in de wereld gebeurt. **zie zijlijn 1** De mens trekt de dingen uit elkaar en stopt ze in verschillende vakjes. Alles ligt door elkaar, is gescheurd. Echte communicatie daarover is niet mogelijk en ze vormen géén geheel. Wie doet dat? Die stomme geest uiteraard.

Vervolgens staat er dat hij schuimt. Dat is een uitdrukking. Natuurlijk betekent het ook dat er schuim uit zijn mond kwam. Dat het hier genoemd wordt, is omdat dat schuimen in de hele Bijbel al een rol speelt. Schuim staat voor opgeblazenheid, voor datgene wat heel wat lijkt, maar niks is. Schuim is eigenlijk ook de werking van het zuurdesem en zuurdesem is zonde. Zuurdesem doet het deeg rijzen of beter gezegd schuimen. Het is een beeld van de werking van de zonde. De zonde namelijk die de dingen groter doet schijnen. De afmetingen worden groter, maar het weegt niks meer. Dat wil zeggen dat het soortelijk gewicht zelfs

Zijlijn

1

Achteraf heb ik begrepen dat dat een van de grootste fouten is die wij op school maken en maakten. Je krijgt op school les in een heleboel verschillende vakken. Ik denk altijd dat dat is omdat je niet zou weten, dat wat je onder al die verschillende vakken leert, bij elkaar hoort en één geheel vormt.

naar beneden gaat. Het wordt dus minder. Het eigenaardige verschijnsel is dat juist dat groeien, dat groter worden, niet kenmerkend is voor de Goddelijke, geestelijke dingen maar voor deze oude schepping. Groei is er alleen hier beneden. Deze oude wereld groeit, wordt almaar groter. Dat zeggen de sterrenkundigen ook. Zij zeggen dat wij leven in een steeds maar uitzettend heelal. Dat is onzinnig hoor, maar zo ziet het er wel uit. De wereld doet zich aan ons voor alsof ze steeds groter wordt, maar in werkelijkheid wordt het steeds leger. Ik geloof dat het met de mens ook zo is. Die wordt steeds groter, verbeeldt zich ook steeds meer, maar is in werkelijkheid een steeds groter hol vat en dus wordt hij steeds leger en leger. Dat is de situatie. Het is hetzelfde als wanneer je een ballon opblaast. Dat staat ook in de Bijbel. De mens is trots op de kennis die hij zich verwerft en de Bijbel zegt dat kennis opblaast. (1 Korinthe 8 : 1) Niet dat kennis opbouwt, maar opblaast. Het wordt niet groter, het lijkt groter. Daarom kan de mens zich zoveel verbeelden. Maar als hij naar binnen kijkt, blijkt hij zo leeg te zijn dat hij daar binnenin op zoek moet gaan naar zichzelf. Dat geldt niet alleen voor de mens, maar voor de hele schepping als zodanig en dus ook voor de mensheid. Als er zo weinig in zit omdat het allemaal schuim is, omdat het opgeblazen is, kan er ook niks uitkomen en kan de mens ook niet spreken.

Hij knerst met zijn tanden staat er vervolgens. Dat zijn krampachtige kauwbewegingen, maar hij heeft niks te kauwen. Men doet alsof men wat verwerkt, maar men heeft niks te verwerken. Kauwen, eten, wil namelijk zeggen dat men dingen tot zich neemt en verwerkt. Dat het geschikt gemaakt wordt voor de consumptie. Dat de dingen die we in onze mond steken, één geheel worden met onszelf. Zo neemt men leven tot zich, maar het moet wel verwerkt worden. De mens kauwt wel, hij knarst met de tanden, maar heeft niks te eten. Hij heeft geen leven en kan dat ook niet vinden. De tanden klapperen wel, maar hij heeft niks te eten. Je kunt het ook omdraaien. De tanden klapperen wel, maar hij heeft niks te zeggen. Als er niks ingaat, komt er ook niks uit. Ik hoor wel eens mensen zeggen dat ze moeten getuigen over de Heer, maar dat ze niet weten wat ze moeten zeggen. Als er niets in zit, kan het er ook niet uitkomen. Hoe zou je spreken over Degene Die je niet kent? Hoe zou je over de Bijbelse waarheden kunnen spreken, als je ze zelf niet kent?

Er staat dat hij knerst met zijn tanden en verdort. Verdort betekent zoveel als "droogt uit". Letterlijk zou dat betekenen dat hij een droge mond krijgt. Dat is ongetwijfeld ook zo, want wanneer het schuim op de mond staat, is er dikwijls sprake van uitdroging. Dat hangt met elkaar samen. Dat is de letterlijke betekenis. Dat is echter niet zo'n groot probleem, want dan neem je wat te drinken. Het punt is dat het verdorren staat voor het geen leven meer hebben, want water, het vocht in het lichaam, staat voor leven. Waar geen water is, daar is dus geen leven. Het is dus gewoon een beeld van de dood. De andere kant is dat, als de mond droog is, je ook niet kunt praten. Het is precies dezelfde gedachte dat als men spreekt men ook water produceert. Men zegt dan dat iemand spreekt met consumptie. Dat hoort ook zo. Je hoort het alleen niet te zien. Met het woord hoort namelijk mondwater mee te komen, omdat beide een uitdrukking zijn van leven dat wordt voortgebracht. Wat we hier alles bij elkaar zien, is de werking van de dood, de werking van het verderf in het leven van de mens. Hij zou moeten spreken, hij zou kracht moeten hebben, hij zou moeten leven, maar hij heeft het niet. In plaats daarvan vinden wij de werking van de dood. Hij scheurt hem, hij schuimt, hij knerst met zijn tanden en verdort.

Wat satan wil

Markus 9 : 18b

18b ...; en ik heb Uw discipelen gezegd, dat zij hem zouden uitwerpen, en zij hebben niet gekund.

De eerste gedachte is natuurlijk dat de mens dat ook niet kan. Het gaat hier niet om de mens als zodanig. Het gaat erom dat de mens zich bevindt in de macht van satan zelf. In het algemeen gesproken is elk mens van nature overgeleverd aan de macht van satan. De hele wereld, de hele mensheid, wordt niet geregeerd door God, hoewel sommigen dat zo leren, maar wordt geregeerd door satan. Hij is de god dezer eeuw (2 Korinthe 4 : 4) en de overste van de macht der lucht. (Éfeze 2 : 2) Pas in de toekomst zal het Koninkrijk van Christus openbaar

worden hier op aarde, maar nu nog niet. De eerste gedachte is dat een mens de satan niet kan overwinnen. Hij kan niet tegen de machten op die in de wereld werkzaam zijn. Die wereld en die kennelijk bestuurd wordt door satan. Het is opmerkelijk, en zelfs ongelovigen hebben die conclusie wel eens getrokken, dat soms bepaalde bewegingen in de wereld, ook politiek, in gang gezet worden, waarvan we eigenlijk weten dat niemand ze echt wil. Ze gebeuren echter wel. Hoe komt het dat het toch gebeurt, terwijl niemand het eigenlijk wil? Je kunt maar één conclusie trekken: er moet een hogere macht zijn die het wel wil en die voldoende macht kan uitoefenen over de mens om dat doel te bereiken.

Weet u wat satan onder andere wil? Satan is een warm voorstander van de zogenaamde vredesbeweging. Dat is een beweging onder de mens die een zodanige verandering onder de volkeren tot stand brengt, dat die met elkaar vrede sluiten. Vervolgens zal hij de macht willen nemen. De macht komt echter op een heel andere wijze aan Christus toe. Niet doordat wij geen oorlog voeren, maar doordat wij ons overgeven aan Hem, doordat wij ons onderwerpen aan Christus. Dat wij ons onderwerpen aan de door God gestelde Koning over Sion. Maar niet door vrede. Satan is op de vereniging van de volkeren uit. Letterlijk rond Babel. Dat is lange tijd onmogelijk geweest, omdat er 2500 jaar lang geen Babel was. Satan heeft kennelijk dan ook maar wat andere plaatsen uitgezocht. Er zijn heel wat wereldrijken geweest in de loop van de tijd. Althans rijken die claimden wereldrijken te zijn, die bedoeld waren wereldrijken te zijn en die het toch niet werden. Hitlers rijk was wel degelijk als zodanig bedoeld. Een wereldoorlog om een rijk te stichten in een rij van wereldrijken, zoals die in het verleden geweest zijn. Hij was niet de eerste die dat probeerde. Napoleon heeft het ook geprobeerd, maar kon het ook niet voor elkaar krijgen. Karel de Grote, de paus, noem ze maar op. Het boek "De geschiedenis van de Europese gedachte" gaat niet over de Europese gedachte, maar over die wereldgedachte dat alle volkeren verenigd zouden worden onder één regering met uiteraard de koning van Babel aan het hoofd. Dat is uiteraard satan zelf. Het is niet waar de wereld op uit is, maar waar satan op uit is. Het bijzondere is dat het nooit gebeurd is, maar dat komt ongetwijfeld omdat het daarvoor de tijd nog niet is. Het zal nog wel gebeuren, maar bij die gelegenheid zal de Heer op Zijn tijd ingrijpen. Daarom moet het wachten tot Zijn tijd voor

de wereld dat doel zal bereiken. Als God Zelf dat niet tegengehouden zou hebben in de loop der eeuwen, dan zou dat doel al bereikt zijn. Waarschijnlijk zelfs al in de dagen van Alexander de Grote.

De gedachte is dat de satan eropuit is om de wereld tot één te maken en tegen die macht kan de mens niet op. De mensen die een heel eind in die richting van het voornemen alle volkeren tot één te maken gekomen zijn, hadden de satan aan hun kant! Omdat ze een weg insloegen die in overeenstemming was met de wil van de "overste dezer wereld". (Éfeze 2 : 2) Waarom hebben ze hun doel niet bereikt? Omdat het Gods tijd nog niet was. Omdat God nog lankmoedig is over ons, omdat Hij niet wil dat enigen verloren gaan maar dat allen behouden worden. (2 Petrus 3 : 9) Ik haal deze dingen aan als voorbeeld om te laten zien dat de mensheid daadwerkelijk door hogerhand bestuurd wordt maar niet door God Zelf. God is Degene Die af en toe de rem erop zet en tegenhoudt om de mensheid te beschermen tegen zichzelf. De macht van satan is echter wel degelijk aanwezig, ook in onze dagen. De mens kan dat niet verhinderen en wij kunnen dat ook niet verhinderen. De werking van satan in de wereld gaat gewoon door.

Een ongelovig geslacht

Markus 9 : 19

19 En Hij antwoordde hem en zeide: O ongelovig geslacht, hoe lang zal Ik nog bij ulieden zijn, hoe lang zal Ik u nog verdragen? Brengt hem tot Mij.

Dit is een misbruikte en vaak verkeerd geïnterpreteerde uitspraak. Tot wie zei Hij dit namelijk? Tot Zijn discipelen? Nee dus! Hij antwoordde hem, niet Zijn discipelen. Hij zei dat tot die man, waarbij Hij later overgaat op meervoud. Deze uitspraak is pas goed te begrijpen als we ons realiseren dat het niet alleen een uitspraak is over die man en zijn zoon, maar ook over Israël, waar zij in de eerste plaats een beeld van zijn en vervolgens over de gehele mensheid,

waar Israël weer een beeld van is. De Heer was daar in dat ongelovig geslacht. Bovendien, als we deze geschiedenis niet gelezen hadden en ik had u gevraagd wie dat ongelovig geslacht is, had u ook niet geantwoord dat dat de discipelen waren. U had ook Israël gezegd. Israël is dat, omdat het een uitbeelding is van de wereld en de mensheid in het algemeen. We zouden hiernaast eigenlijk zoveel uitspraken uit het Johannes-evangelie moeten leggen, waar de Heer constant spreekt over het feit dat Hij nu wel bij hen is, maar dat Hij binnen afzienbare tijd hen zou verlaten.

Johannes 12 : 35b

35b ... ; wandelt, terwijl gij het Licht hebt, opdat de duisternis u niet bevange.

Het Licht, namelijk Hijzelf, zou uit deze wereld verdwijnen. Bovendien wijst de uitspraak "hoe lang zal ik nog bij ulieden zijn" erop dat de Heer niet meer bij hen zou zijn na Zijn lijden dat was aangekondigd aan het einde van hoofdstuk 8 en hier in dit hoofdstuk vanaf vers 30. Deze beide aankondigingen over Zijn lijden spreken immers over het feit dat hij hen, namelijk dat ongelovig geslacht, zou verlaten, verhoogd zou worden en naar de hemel zou gaan. Hij zou hen achterlaten en daarmee is het verhaal weer rond. Dit zijn ook precies de twee dingen die besproken worden in deze twee geschiedenissen met aan weerszijden de aankondiging van het lijden. De ene geschiedenis spreekt over de Heer, verheerlijkt in de hemel. Een Heer zoals Die gezien kan worden door de gelovigen. Als ze tenminste de Heer volgen en op Hem gericht zijn. Net zoals Petrus, Jakobus en Johannes, want die zien de Heer met eer en heerlijkheid gekroond, zittend aan de rechterhand Gods. Aan de andere kant - tegelijkertijd - is de Heer dus niet hier beneden. Beneden is er de werking van de stomme geest, van satan. Er zijn ook gelovigen op de aarde en de bedoeling is dat de gelovigen de macht van de kwade wederstaan. Kunnen zij dat? Nee. Wederstaan konden zij wel, in die zin dat zij niet bezeten waren door zo'n stomme geest. Maar ze konden die geest bij een ander ook niet uitdrijven, zodat dat aan de omstandigheden niets veranderde. Wij gelovigen, levend hier op aarde, kunnen niets aan de situatie in de wereld veranderen. Hebben de gelovigen in de wereld, in Europa

of meer specifiek in Duitsland de opkomst van Hitler kunnen verhinderen? Nee. Ze hebben dat ongetwijfeld wel gewild. Ze zullen daar zelfs voor gebeden hebben, maar het heeft niets geholpen. Waarom niet? Aan de ene kant vinden wij hier de waarheid dat die macht van satan overwonnen kan worden. Waar de Heer verschijnt, men in Hem gelooft en Hem aanroeft als Heer, wordt deze macht verdreven. Dat geldt echter voor de individuele mens die tot de Heer komt. Theoretisch geldt het ook voor het volk dat tot de Heer komt. Alleen komen er in onze dagen geen volken tot de Heer. Als een mens in geloof tot de Heer komt en de Heer vraagt om zijn ongelovigheid tegemoet te komen, zal de macht van satan verbroken worden. (Markus 9 : 24) Als wij geloven willen, maar er zo'n moeite mee hebben, komt de Heer ons te hulp. De bedoeling is dat de gelovige gebouwd wordt in het geloof. Zolang hij op aarde is, is er sprake van opbouw, van groei, dus ook in het geloof.

Een hogere typologische betekenis

Dat is de ene kant van het verhaal. De andere kant is dat de discipelen de geest niet konden uitdrijven. Zij wilden wel, maar ze konden niet. Waarom niet? Omdat het niet de bedoeling was. Wat konden, los van deze geschiedenis, de discipelen? Konden zij boze geesten uitdrijven? Dat konden ze zeker en de Heer geeft hen bij gelegenheid die opdracht ook mee. Waarom dan nu niet? Vanwege de profetische betekenis van deze geschiedenis. Al deze wonderen zijn tekenen en hebben dus een hogere profetische of typologische betekenis. We hebben bij de verheerlijking van de Heer op de berg gezien dat die verheerlijking geen openbare verheerlijking was. Het gebeurde niet publiekelijk, maar voor deze drie discipelen die op een hoge berg apart werden gezet. Hij werd voor hen van gedaante veranderd. Er waren maar enkelen die de Heer in heerlijkheid op de hoge berg zagen. De meesten zagen dat niet, zelfs de meesten van de discipelen niet. Wat het uitbeeldt is duidelijk genoeg: slechts waar de gelovigen zich bewust zijn van hun hemelse positie, hun hemelse roeping, daar zien zij de Heer met eer en heerlijkheid gekroond. Waar de gelovigen uit de Schrift hun Heer en Heiland leren kennen, Die door God uitermate verhoogd is en Die gezeten is als Koning en Hogepriester aan de rechterhand Gods, hebben zij bewust deel aan die hemelse positie. Wij kennen een Heer Die

reeds met eer en heerlijkheid gekroond is in de hemel. Maar terwijl wij met die verheerlijkte Heer op de berg zijn en Hem daar zien als de Hogepriester en Koning (denk aan Mozes en Elia) naar de ordening van Melchizédek, terwijl wij die hemelse positie innemen, hebben we beneden op aarde de situatie waar aan de ene kant de werking van satan in de natuurlijke mens is, terwijl er aan de andere kant wel degelijk gelovigen zijn, waaronder wijzelf.

Gelovigen hebben aan de ene kant die positie in de hemel, maar staan aan de andere kant met twee benen op de grond. Vanuit onze hemelse positie zien wij Jezus met eer en heerlijkheid gekroond en wandelen wij in Zijn licht, want Hij heeft immers een lichtende, blinkende gedaante. Maar voorzover wij hier op aarde zijn, lopen wij op tegen de macht van satan in de wereld. Daartegen kunnen we ons overigens voorzien van de geestelijke wapenrusting: "het schild des geloofs", de "helm der zaligheid" en het "zwaard des Geestes". (Éfeze 6 : 11-18) Het gaat er niet om dat de macht van satan ons aanvalt, maar dat die in de wereld is. Wij maken ons daar bezorgd over. Het ziet er allemaal luguber en angstwekkend uit, maar wat doen we daartegen? Niets! Omdat de Heer het niet wil. Als Hij het gewild had, dan zou Hij gedaan hebben wat Hij in het verleden ook suggereerde, namelijk Zijn leger van engelen zenden. Hij deed dat niet en wij zouden in deze tijd daar ook niet om vragen. De Here Jezus vroeg het niet. Denkt u dan dat wanneer wij het vragen, Hij het dan wel doet? **zie zijlijn 2**

De bedoeling is niet dat we strijden tegen het onrecht in de wereld of tegen de macht van satan in de wereld. De bedoeling is dat we de overwinning van Christus over de wereld delen, want wij hebben de wereld overwonnen. Want wat is het dat de wereld overwint? Ons geloof! (1 Johannes 5 : 4) Wanneer wij geloven in de Here Jezus Christus, geloven wij in Degene Die de wereld overwonnen heeft. Als wij deelhebben aan Hem Die de wereld overwonnen heeft, dan strijden wij dus niet meer tegen die wereld. Die is immers al overwonnen. Als we er wel tegen strijden, is dat een uitdrukking van ons ongeloof. Dan geloven we zeker niet dat Hij de wereld reeds overwonnen heeft. In de praktijk is dat het goede antwoord. Waarom strijden de mensen tegen de wereld en de gang van zaken in de wereld? Uiteindelijk omdat ze niet geloven dat Christus de wereld overwonnen heeft. Ze denken dat het nog moet gebeuren.

Er zijn vrome mensen, ook in Nederland, die denken van wel. Althans, als je ze geloven mag. Ik heb daar altijd grote moeite mee en vraag me af of ze dat nu werkelijk geloven. Zij vragen ons om te bidden voor Nederland, opdat het met Nederland goed zou gaan. Zouden ze nu echt geloven dat het werkt? Waarom doen ze het zelf niet? Wel ze doen het zelf wel, maar het werkt niet. Waarom denken ze dat het dan wel werkt als anderen het doen? We hebben jaren lang moeten bidden voor Amsterdam. Wel, we zien wat ervan geworden is. Het is alleen maar erger geworden. We kunnen ons natuurlijk altijd afvragen of het niet nog erger geweest zou zijn, wanneer we er niet voor gebeden hadden. Feit is dat er niets veranderd is en de vraag zou moeten zijn: waarom niet? Omdat de Heer het niet wil!

Dat is een misverstand. Het is al gebeurd. Wij kennen uit het Woord van God de Here Jezus. Die is met eer en heerlijkheid gekroond (Hebreeën 2 : 9), uitermate verhoogd (Filippenzen 2 : 9) en zittend aan de rechterhand Gods. (Kolossenzen 3 : 1) Dat gebeurt niet in de toekomst. Dat is al gebeurd. Daar leven wij uit. Wat in de toekomst gebeurt, is dat het ook zichtbaar gemaakt zal worden aan de wereld. De wereld wordt dan niet overwonnen, maar geoordeeld. Hij zit nu reeds op de troon. God zegt: "Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, den berg Mijner heiligheid." (Psalm 2 : 6) Niet Ik zal Mijn Koning stellen over Sion, maar Ik heb Mijn Koning gesteld over Sion. Tot die Zoon zegt Hij: "Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel." (Psalm 2 : 8) De Zoon had het maar te zeggen. Maar ook al eist Hij niets, dan nog zegt Hij: "Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten." (Psalm 110 : 1b) Dat is officieel al gebeurd. Het wacht op de praktische uitwerking in de toekomst.

Wij dienen niet ongeduldig te zijn en te willen dat het vandaag gebeurt. Want hoewel het niet zo lang meer zal duren, is vandaag nog te vroeg. God heeft gezegd dat het zal wachten en ook de Here Jezus zegt dat. De Bijbel geeft ook richtlijnen waar het op wacht. In elk geval is het zo dat het niet gebeurt zolang de Gemeente nog op aarde is. Dat is voor ons voldoende, want het betekent dat zolang wij hier zijn, er in de wereld niets verandert ten goede, alleen maar ten kwade. Wij weten dat de ongerechte - de mens der wetteloosheid - geopenbaard zal moeten worden. (2 Thessalonicenzen 2 : 7, 8) Dat kan nog niet, omdat wij hier nog zijn. Zodat het niet openbaar wordt, maar in het verborgene wel werkzaam is. Er staat dan ook: "Want de verborgenheid der ongerechtigheid wordt alrede gewrocht; ..." (2 Thessalonicenzen 2 : 7a) De werking van de antichrist, van het beest, zal dan in de toekomst openbaar worden. Het gaat om de werking van satan zelf, want die werkt in het geniep. Zo is het altijd al geweest, maar in onze dagen in het bijzonder. In onze dagen maak je zelfs mee dat sommige activiteiten beschouwd worden als het summum van christelijk streven, terwijl in werkelijkheid de satan zelf erachter steekt. Dat gebeurt in de dagen waarin wij leven. Wat kunnen wij daaraan doen? Niets. Wat willen wij daaraan doen? Hopelijk ook niets. Wat van ons verwacht wordt, is dat wij ons onderwerpen aan de wil en de plannen van God en ons er dus bij neer-

leggen dat Hij bepaald heeft dat het oordeel over deze wereld nog niet komt. En juist omdat het niet komt, kennen wij onze Hogepriester naar de ordening van Melchizédek, zittend aan de rechterhand Gods. Wij leven daar juist uit. Het zou in strijd zijn met onze huidige positie onder de troon der genade om van God te verwachten dat Hij oordeel zou brengen in de wereld. Het is of het een of het ander en als ik mag kiezen, liever zo dan anders. Liever dat die wereld zo tot ontwikkeling komt, dat de macht van satan in de wereld toeneemt, dan dat ik zou moeten leven in de dagen dat God Zijn oordeel zal zenden over de volkeren. Wij hoeven hier gelukkig niet voor te kiezen, want wij hebben iemand Die voor ons gekozen heeft.

Dit alles is niet bedoeld als kritiek op het leven en de intentie van andere gelovigen. Het is wel bedoeld als antwoord op de eerlijke vraag waar elke eerlijke gelovige vroeg of laat mee te maken krijgt. Hij zal zich die vraag waarom er niets verandert ooit moeten afvragen. Waarom blijft alles zoals het was. Waarom leven we eigenlijk nog net als in de dagen van de Middeleeuwen, in een wereld die in duisternis is, vol van bijgeloof? Men gelooft nu weliswaar wat anders, maar het is nog steeds bijgeloof. Waarom leven we nog steeds in een wereld die geregeerd wordt door de leugen? Omdat satan nog steeds rondgaat als een briesende leeuw, zoekend wie hij zal verslinden. (1 Petrus 5 : 8) Dat verandert pas nadat de Gemeente is weggenomen van de aarde. Pas dan breekt er een strijd uit op de aarde. Een strijd waarbij de Heer Zijn overwinning over deze wereld kenbaar zal maken. Hij zal de overwinning niet behalen, maar zal hem laten blijken aan deze wereld, want de overwinning is er allang. Dat weet de satan nog niet. Hij weet slechts dat zijn tijd kort is. Maar hij komt er nog wel achter, alleen niet door ons in onze dagen.

De overwinning

Dat is het verhaal van deze maanzieke knaap. Zolang de Heer op de berg is en Zich in heerlijkheid vertoont aan de discipelen, kunnen die discipelen hier op aarde de macht van satan niet tegenwerken of onderdrukken. Terwijl men ziet op de verhoogde Christus, kan men niet de overwinning behalen in de wereld. Dat is ook niet de bedoeling. Het is het een of

het ander. Waar de gelovige ziet op de omstandigheden in deze wereld, op de werking van satan, en zich daarover opwindt, komt hij nooit verder. In sommige gevallen wordt hij actief, omdat hij meent het te moeten bestrijden. De ellende daarvan is dat hij zich daarmee druk en moe maakt met werk dat helemaal niet in overeenstemming is met de wil van God. Het is weliswaar de bedoeling dat die macht bestreden en uitgedreven wordt van de aarde, maar niet nu! Veertig jaar na de opname van de Gemeente zal de macht van satan uit deze wereld verdreven zijn, voorlopig voor de duur van duizend jaar. Dat komt niet tot stand door de werking van de Gemeente in de wereld, maar door de openbaring van Christus in en aan de wereld. De Heer is nu echter op de berg. Wanneer Hij van de berg naar beneden komt, pas als Hij uit de hemel verschijnt en Zich hier beneden openbaart, blijkt die wereld vol te zijn met een schare die vooral met schriftgeleerden ruzie maakt. Het enige dat echter nodig is, is dat de overwinning aan satan kenbaar gemaakt wordt, zodat hij wordt uitgedreven. In de veertig jaar die volgen op de opname van de Gemeente zal dat ook daadwerkelijk gebeuren. In die dagen zal dat volk dat nu stom is, dat niets te zeggen heeft, dat geen boodschap heeft - Israël dus - alsnog spreken. Israël is immers het eerste volk waarbij deze geest zal worden uitgedreven. Het volk zal dan niet meer stom zijn, maar het Woord van God ontvangen en bovendien spreken en verkondigen aan de wereld. Nogmaals moet gezegd zijn dat deze situatie pas in de toekomst zal bestaan en niet iets is van onze dagen.

De tegenwoordige bedeling

We moeten goed bedenken dat deze hele situatie van Markus 9 ons een beschrijving geeft van onze tegenwoordige bedeling. Wat we eruit hebben te leren is, dat we ons niet zouden moeten bezighouden met dingen waarmee we ons niet bezig zouden houden, omdat het tot geen resultaat kan lijden. De tragiek van het verhaal is dat als wij bezig zouden zijn met het bestrijden van de macht van satan in de wereld, wij feitelijk precies hetzelfde doen als al die zogeheten "-ismen". Die hebben namelijk alleen maar tot doel de mens en speciaal de gelovige af te houden van de dingen die werkelijk belangrijk zijn. Ze willen hen afhouden van het dienen van de Heer. Men kan niet de Heer dienen door iets te doen waarvan de Heer niet wil

dat we dat vandaag de dag doen. Eigenlijk is het zo dat de gedachte van het verdrijven van de macht van satan uit de wereld dezelfde is als de gedachte van verbetering van de wereld. Als je dat goed beschouwt, is dat dezelfde boodschap als die de slang predikte aan de vrouw. Die zei dat men moet verbeteren, moet worden als God en daar vooral zijn best voor moet doen. Dat moet men vooral zelf doen. Die boodschap spreekt zo goed aan, omdat die appelleert aan de hoogmoed van de mens. Zou het niet mooi zijn wanneer de wereld verbeterd wordt en de macht van satan in de wereld overwonnen wordt door ons als gelovigen? Door de macht die wij kunnen ontwikkelen, de macht van Christus door ons, maar desalniettemin door ons?

Het is echter niet de bedoeling dat de Heer de wereld of Nederland regeert. Het is wel de bedoeling dat de Here Jezus Christus in uw en mijn hart, in ons leven, regeert en dat wij ons persoonlijk onderwerpen aan die Heer. Als u dat doet, zult u niet meer de hoogmoedige gedachte hebben dat u Nederland of de wereld zou moeten verbeteren, dat u satan zou moeten verdrijven of nog meer van dergelijke dingen. Dat is namelijk niet de bedoeling. De bedoeling is dat wij uit deze wereld getrokken worden en dat wij de stem van de Heer volgen. (Galaten 1 : 4) Hij neemt ons mee op een hoge berg. Hij heeft ons alleen apart genomen en daar zullen wij zien. Niet de Zoon van David zittend op de troon van zijn vader in Jeruzalem, maar de Zoon des Mensen zittend aan de rechterhand Gods. (Matthéüs 26 : 64) Dan zouden wij ons verblijden (Johannes 3 : 29) over het feit dat de Heer ons hier heeft achtergelaten, omdat Hij Die wij liefhebben gezeten is aan de rechterhand van Zijn Vader in de hemel. Wij zouden blij zijn mét Hem. We zouden in Zijn blijdschap delen en dus dezelfde toekomstverwachting hebben als onze Heiland Zelf, namelijk de verwachting van de verheerlijking van Christus over, in of aan deze wereld. Dat is de zalige hoop van de gelovige. (Titus 2 : 13) Niet dat de wereld verbeterd wordt, niet dat de macht van satan uitgedreven wordt, maar dat Degene Die wij liefhebben, in heerlijkheid aan de wereld zal geopenbaard worden. (Kolossenzen 3 : 4; 1 Petrus 5 : 1) Daar zien wij naar uit.

Ons verlangen

In die zin is het waar dat wij wachten op dingen die nieuw worden. Het is natuurlijk waar dat alle dingen al nieuw geworden zijn, sprekend over Christus en over Zijn leven in ons. In de wereld worden die dingen echter nog niet gezien, maar dat is waar ons verlangen naar uitgaat. Dat verlangen wordt vervuld, niet in onze dagen, door wat voor activiteit van mens of gelovige ook. Het zal vervuld worden als de Heer Zelf op de wolken des hemels zal verschijnen om ons eerst te evacueren of beter nog te repatriëren. Hij zal ons namelijk brengen in ons huis, ons Vaderhuis, waar wij nu reeds thuishoren en waarheen ons verlangen gaat. Wanneer dat gebeurd is, zal Hij inderdaad Zijn macht ook aan en in deze wereld openbaren, met alle consequenties van dien. Uiteindelijk zal het echter leiden tot de openbaring van deze verheerlijkte Christus, zittend op de troon Zijner heerlijkheid. (Matthéüs 25 : 31) Het zal daarmee ook leiden tot de openbaring van Zijn koninkrijk dat nu nog verborgen is in de hemel, en dus op die hoge berg. Laten wij niet de fout maken de wereld en satan te bestrijden. Laten wij ons oog richten op Hem Die ons getrokken heeft uit deze duisternis. (Kolossenzen 1 : 13)

Amen